

Jette Schröder

Met illustraties van
Sam Loman

kluitman

Een grote plons

Het is maandagochtend. De schoolbel gaat. De kinderen uit de klas van Fien en Sara gaan op hun plek zitten.

Meester Thomas doet de deur dicht en loopt naar het bord. 'We gaan snel beginnen,' zegt hij.

Fien buigt zich naar Sara toe. 'Kijk eens naar zijn trui.'

Sara ziet het ook. Er zit een witte vlek op de paarse trui van meester Thomas.

'Vast tandpasta,' zegt Fien zacht. 'Of yoghurt.'

Sara grinnikt. Meester Thomas heeft altijd wel een vlek. Maar dat vindt niemand erg. Ze zitten pas een paar weken bij meester Thomas in de klas. Maar ze weten het zeker: hij is de leukste meester ooit!

Plotseling vliegt de deur open. Floris stormt de klas binnen.

'Wat ben je laat,' zegt meester Thomas.

'Ja, sorry,' zegt Floris hijgend. 'Mijn hamster was ontsnapt. Ik moest hem zoeken.'

Meester Thomas schudt zijn hoofd. 'Alweer? Vorige week ook al! Misschien moet je toch eens kijken naar een nieuwe kooi. Als dat deurtje steeds zo makkelijk open gaat...'

'Zal ik doen, mees,' zegt Floris ernstig. Hij haast zich naar zijn plek.

Nur 282/W102201

Bisac JUV014000 / JUV039060

© MMXXII Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXII Tekst: Jette Schröder

© MMXXII Illustraties: Sam Loman

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKING
HOFLIVERANCIER

‘Je hebt niet eens een hamster,’ fluistert Niek gniffelend.
‘Ssst,’ sist Floris. ‘Dat weet de meester toch niet?’

‘We gaan meteen beginnen met rekenen,’ zegt meester Thomas. ‘Hoe eerder we klaar zijn, hoe beter. Want daarna gaan we iets leuks doen.’

‘Wat dan?’ vraagt Fatima nieuwsgierig.

Meester Thomas lacht geheimzinnig. ‘Dat is nog een verrassing. Maar het heeft te maken met ons waterproject.’

Fien en Sara kijken elkaar verbaasd aan. De klas werkt al twee weken aan een project over het waterleven. Vissen, kikkers, waterplantjes... Wat is hun meester van plan?

Eindelijk is de rekenles klaar.

De klas kijkt vol verwachting naar meester Thomas.

‘Pak allemaal jullie jas,’ zegt meester Thomas. ‘We lopen twee aan twee. Blijf netjes op de stoep. Ik loop vooraan.’

De klas snapt er niets van. Waar gaan ze naartoe?

In optocht lopen ze het schoolplein af, door de straten van het dorp.

Bij een klein huis blijft meester Thomas staan. ‘Hier is het,’ zegt hij.

Naast de voordeur hangt een bordje. *Familie Beukers*, staat erop.

‘Hé,’ zegt Floris tegen Bas. ‘Dat is ook de achternaam van meester Thomas. Dit is vast zijn huis.’

‘Bijna goed,’ zegt meester Thomas. ‘Dit is het huis van mijn vader en moeder. Vroeger woonde ik hier ook.’

‘Waar woon je nu dan?’ vraagt Fatima.

‘Boven de kaasboer in het dorp,’ zegt meester Thomas.

‘Het is maar een klein huisje, maar dat geeft niet. Ik ben toch alleen.’

Meester Thomas loopt naar de voordeur. Nog voordat hij kan aanbellen, vliegt de deur al open.

Er staat een man met een snor in de deuropening. ‘Ha, jongen,’ zegt hij tegen meester Thomas. ‘We zaten al op jullie te wachten.’

Achter de man staat een vrouw met grijs haar en een vriendelijk gezicht.

‘Je kunt wel zien dat dat de moeder is van meester Thomas,’ fluistert Sara tegen Fien. ‘Ze lijken echt op elkaar!’

‘Voeten vegen,’ roept meester Thomas. ‘Loop maar achter mij aan.’

In een lange rij lopen alle kinderen achter meester Thomas aan door de hal, via de keuken naar de achtertuin.

‘Wauw!’ roept Fatima. ‘Dit is de mooiste vijver die ik ooit heb gezien.’

De kinderen kijken hun ogen uit. De vijver in de achtertuin is ontzettend groot. Er zijn fonteintjes en prachtige waterlilies. Witte, gele en zelfs een paar roze. Over de vijver loopt een bruggetje.

‘Wat een joekels,’ zegt Niek. Hij wijst in het water, waar een stuk of vijf feloranje en wit gevlekte vissen voorbij zwemmen.

‘Dat zijn koikarpers,’ zegt meneer Beukers, die trots bij de vijver gaat staan. ‘Ze kunnen zelfs nog veel groter worden.’

‘Die zijn toch heel duur?’ vraagt Kim.

‘Sommige wel. Ik ken iemand die vissen van wel duizend euro heeft. En er is wel eens een koi verkocht voor meer dan

een miljoen euro! Maar deze zijn niet zo duur, hoor.'

'Mooi, hè?' zegt meester Thomas. 'Mijn vader en ik hebben de vijver samen aangelegd. Het leek me leuk om hem aan jullie te laten zien.'

'Heel mooi,' zegt Fien en een paar kinderen knikken instemmend.

'Een vijver aanleggen is best veel werk,' vertelt meester Thomas. 'Het water moet precies goed zijn. Het moet schoon blijven en er moet voldoende zuurstof in zitten. Daarom zit er een filter in de vijver, en ook een pomp. De koikarpers worden snel ziek. Dus je moet ze goed in de gaten houden!

In deze vijver kunnen niet veel waterplantjes. Want die eten de koikarpers op.'

'Maar die lelies dan?' vraagt Fatima.

'Die drijven in speciale mandjes,' legt meester Thomas uit. 'Zo kunnen de vissen ze niet opeten. Wie heeft er thuis ook een vijver?'

Bas steekt zijn vinger op. 'Wij, maar die van ons is heel klein.'

'Wij hebben geen vijver, maar wel een zwembad,' zegt Kim.

Floris rolt met zijn ogen. 'Dat heb je nu al honderd keer verteld. Wat heeft jullie zwembad nou met vissen te maken?'

Kim geeft geen antwoord. Ze slaat nukkig haar armen over elkaar.

Meneer Beukers loopt naar het schuurtje en komt terug met een grote bak vol korrels. 'Wie vindt het leuk om de vissen te voeren?'

'Ik!' roept Kim meteen.

'Ik ook!'

'Ik wil ook!'

Meneer Beukers geeft een paar kinderen een handje voer. De ene na de andere koi steekt zijn lippen boven water. Met grote happen eten ze de korrels op.

'Wat een engerds,' zegt Fien zacht tegen Sara. Er loopt een rilling over haar rug.

'Vind ik ook, hoor.' Mevrouw Beukers verschijnt naast Fien.

Fien schrikt. 'Ik bedoel, de vijver is wel heel mooi,' zegt ze vlug.

Mevrouw Beukers lacht. 'Klopt. Maar die vissen zijn niet echt knuffeldieren, hè?'

'Kijk gerust nog even rond,' zegt meneer Beukers. 'Maar loop liever niet over het houten bruggetje. Dat is nogal glad en er zit geen leuning aan. Wie het leuk vindt, mag wel even bij mij in de schuur komen kijken. Daar heb ik alle bakken met voer staan, en ook een bak met wat baby-koikarpers.'

Fien en Sara lopen samen met een paar andere kinderen achter meneer Beukers aan. Ook meester Thomas loopt mee.

'We hebben nog geen namen verzonnen voor de baby-koikarpers. Wie weet er een leuke naam?' vraagt hij.

Maar dan...

'Aaaaah!' Plotseling klinkt er een harde brul.

Fien kijkt door de deuropening van de schuur. Ze ziet nog net hoe Floris vanaf het bruggetje de vijver in kiept. Met een harde plons valt hij in het water.

'Floris!' Meester Thomas rent naar de rand van de vijver.

Hoestend en proestend staat Floris tot aan zijn middel in het water. Zijn haar drupt en er hangt een waterplant over zijn gezicht.

'Heb jij soms bananen in je oren?' moppert meester Thomas. 'Je hoorde toch wat mijn vader zei? Niet over het bruggetje lopen. Dat is glad!'

De kinderen uit de klas proesten het uit van het lachen.

'Dat hoorde ik niet,' bibbert Floris. 'Ik wilde de vijver gewoon van dichterbij bekijken.'

'Nou, dat is gelukt,' bromt meester Thomas. Met grote passen loopt hij naar het bruggetje. Voorzichtig stapt hij erop en hij steekt zijn hand uit naar Floris.

Met een beetje hulp staat Floris even later weer op de kant. Zijn tanden klapperen van de kou. 'Als ik de vissen nu maar niet heb geplet,' zegt hij met een benauwd gezicht.

'Nee hoor,' zegt meneer Beukers. Hij verbijt een lachje.

‘Die zijn hooguit wat geschrokken. Er zijn zelfs mensen die tussen hun koikarpers zwemmen. Kom maar snel naar binnen. Zo vat je nog kou.’

In een mum van tijd staat mevrouw Beukers in de keuken met een stapel handdoeken. ‘Kom,’ zegt ze. ‘Stop je kleren maar in deze tas. Die zal ik voor je wassen. Thomas neemt ze wel weer mee naar school. Ga even mee naar boven. Daar zoeken we iets droogs voor je.’

Vijf minuten later komt Floris weer naar buiten.

De hele klas giert het uit als ze hem zien.

Hij draagt een wijde slobbertrui, een broek waarvan de pijpen een heel stuk zijn opgerold en aan zijn voeten zitten twee houten klompen.

‘Die klompen waren vroeger van jullie meester,’ zegt mevrouw Beukers. ‘Ik vond het altijd jammer om ze weg te gooien. Maar nu komt het goed van pas dat ik ze heb bewaard.’

‘Nou, ik hoef je dus geen straf meer te geven als we weer op school zijn,’ zegt meester Thomas tegen Floris. ‘Deze kleren zijn al genoeg straf.’

De kinderen lachen, maar Floris niet. Die kijkt zuur naar zijn veel te lange mouwen.

Meneer Beukers geeft Floris een klopje op zijn schouder. ‘Als je maar weet dat je niet de enige bent die wel eens in deze vijver is gevallen.’ Hij knikt opzij in de richting van meester Thomas.

‘Precies,’ zegt mevrouw Beukers. ‘En zó lang is dat nog niet eens geleden...’

Meester Thomas wordt vuurrood. ‘Ja ja,’ mompelt hij snel.

‘We moeten nu gaan. Er moet ook nog gegymd worden vandaag.’

‘Bedankt dat we mochten kijken,’ zegt Fien tegen mevrouw Beukers.

‘Geen dank,’ zegt die en ze haalt een trommel uit de kast. ‘Wie wil er nog een koekje voor onderweg?’

Dat wil iedereen wel.

En Floris krijgt er zelfs twee!

Het vriendenboekje

‘Fijn dat jullie me weer even willen helpen,’ zegt de moeder van Fien. Ze zet een kar vol met boeken bij Fien en Sara neer. ‘Het is van alles wat.’

‘Geen probleem, mam.’ Fien reikt al naar het eerste boek op de kar.

Fien en Sara helpen wel vaker in de bibliotheek. Fiens moeder werkte er al voordat Fien geboren was.

Vaak gaan Fien en Sara er direct na school naartoe. Niet alleen om boeken te lenen, maar ook omdat het er gewoon gezellig is. Vooral op de bovenverdieping! Die staat helemaal vol met kinderboeken. Er is een leeshoek met lekker zachte zitkussens, en er is zelfs een kletshuisje: een houten huisje met een tafel en twee bankjes.

Sara pakt een paar boeken van de plank en kijkt naar het tekenetje op de rug. ‘Allemaal natuurboeken.’ Ze houdt een boek over hamsters omhoog. ‘Dit is iets voor Floris.’

‘Voor zijn onzichtbare hamster,’ zegt Fien grinnikend. ‘Wat een flapdrol.’

‘Maar wel een grappige flapdrol,’ zegt Sara. ‘Hij was vast blij toen hij thuis zijn eigen kleren weer aan kon trekken. Die kleren van meester Thomas zagen er niet uit.’ Ze pakt een volgend stapeltje boeken en sorteert ze op soort. Paarden-

boeken bij de paardenboeken, prentenboeken bij de prentenboeken...

‘Wat is dit?’ Fien houdt een knalroze boekje omhoog. *Mijn vriendenboek*, staat erop. ‘Deze hoort niet in de bieb.’ Ze slaat het boekje open bij de eerste ingevulde pagina. ‘*Dit boek is van Nina*,’ leest ze voor. ‘Er zit ook een foto bij.’

Sara kijkt over Fiens schouder mee. Op de foto staat een klein meisje met twee blonde staartjes op haar hoofd. ‘Wat een schattig meisje. Hoe oud zou ze zijn?’

‘Vier jaar,’ wijst Fien. ‘Dat staat erin. Maar ze is morgen jarig, dus dan wordt ze vijf.’ Fien laat haar ogen over de pagina glijden. ‘Haar lievelingsdier is een konijn, haar lievelingseten is cupcakes... En haar wens is dat ze een prinses wordt.’

‘Dat was vroeger ook mijn wens. Bij ons op zolder staat nog een doos met verkleedkleden van mij. Er zit een hele mooie prinsessenjurk bij, en een kroon. Ik pas ze allang niet meer, maar ik vind het zonde om ze weg te gooien.’

Fien denkt even na. ‘Hier staat haar adres. Patrijslaan 6... Waar is dat?’ Ze kijkt om zich heen. ‘Die computer is vrij. Ik zoek het even op.’

Even later kijken Fien en Sara op het scherm naar de kaart van het dorp.

‘Het is net om de hoek van de bieb. We kunnen het boekje wel even terugbrengen,’ stelt Fien voor.

Vlug zetten Sara en Fien de laatste boeken van de kar terug in de kasten en dan gaan ze op weg.

‘Hier is het,’ zegt Fien. Ze kijkt naar het witte huis. Het ziet er

gezellig uit. Voor het raam staat een grote vaas met bloemen, en op de vensterbank ligt een hele verzameling knutselwerkjes.

Sara en Fien lopen het tuinpad op.

Sara drukt op de deurbel.

Een mevrouw met kort, wit haar doet de deur open.

'Hallo,' zegt Fien een beetje zenuwachtig. 'We zijn eigenlijk op zoek naar Nina. We hebben haar vriendenboekje gevonden. Het lag tussen de ingeleverde boeken in de bieb.'

De mevrouw spert verbaasd haar ogen open. 'Meen je dat nou? Wat fijn dat jullie het hebben gevonden! Nina miste het al. Ze zal er heel blij mee zijn. Zeker nu ze al zo'n pech heeft...'

'Pech?' Sara kijkt de mevrouw vragend aan.

De mevrouw knikt. 'De vader van Nina is gisteren met spoed geopereerd aan zijn buik. Nina is nu met haar moeder op bezoek in het ziekenhuis, en ik pas op haar broertje. Die is een beetje griepig.'

'Wat erg,' zegt Fien geschrokken.

De mevrouw knikt. 'Ja, we zijn allemaal erg geschrokken. Gelukkig gaat het nu weer goed met Nina's vader. Maar hij moet nog een tijdje rust houden. Daarom kan het verjaardagsfeest van Nina morgen niet doorgaan. En dat terwijl Nina's verjaardag vorig jaar ook al uitgesteld moest worden omdat ze waterpokken had! Maar ze zal in elk geval heel blij zijn dat haar vriendenboekje terecht is. Hartelijk bedankt!'

'Wat zelig voor Nina,' zegt Sara hoofdschuddend, als ze even later teruglopen naar de bieb. 'Haar vader in het ziekenhuis en haar verjaardag gaat ook nog eens niet door.'

Fien denkt even na. Ze blijft plotseling staan. 'Kunnen wij niet iets leuks verzinnen voor Nina?'

'Maar wat dan?' zegt Sara. 'We kennen Nina niet eens.'

Fien schudt haar hoofd. 'Dat klopt niet. We hebben Nina nog nooit ontmoet. Maar we kennen haar toch een beetje. Door het vriendenboekje! We weten wat haar lievelingseten is, en haar lievelingsboek... Haar lievelingsdier is een konijn, haar grootste wens is dat ze een prinses wordt.'

Sara knikt langzaam. 'Daar kunnen we wel wat mee, ja!'

Fien en Sara zitten naast elkaar aan Sara's bureau.

'Schrijf jij maar,' zegt Fien. 'Jij schrijft heel netjes.'

Sara pakt een roze vel papier. Met grote, krullerige letters begint ze te schrijven.

Voor Nina

Dit is een belangrijke brief.

Vandaag word jij 5 jaar.

Dat is een bijzondere dag.

En dat is niet alleen omdat je jarig bent...

Vandaag komt jouw wens uit.

Want vanaf vandaag ben jij een prinses.

De Prinses van de Patrijsslaan.

Hier is je kroon en jouw jurk.

We wensen jou een fijne dag.

‘Zullen we onze namen eronder zetten?’ vraagt Sara.
‘Nee,’ zegt Fien hoofdschuddend. ‘Dan lijkt het helemaal niet zo echt.’

Sara denkt even na, en dan schrijft ze er iets onder.

Groetjes van De Wensclub

‘Ja!’ roept Fien. ‘De Wensclub! Dat is een goed idee. Dat klinkt lekker geheimzinnig.’ Ze kijkt naar het mooi ingepakte cadeau dat naast de computer op de tafel ligt.

In het pak zit Sara’s oude prinsessenjurk. Hij ziet er als nieuw uit. Er zit een mooie kroon bij. Fien heeft er een armbandje bij gedaan, en ook een kettinkje. Die heeft ze zelf gemaakt.

Morgenochtend brengen ze het pakketje naar Nina, samen met de brief. Wat zal ze verrast zijn!

‘Zou ze de jurk wel passen?’ vraagt Sara zich hardop af.

Fien knikt. ‘Vast wel. Misschien is hij iets te groot. Maar dat geeft niet. Dan kan ze hem nog lang aan.’

Sara knikt. ‘Dat is waar.’

Sara en Fien plakken nog wat glitters en stickers op de brief. Dan rollen ze hem op. Met een gouden lint knopen ze de brief vast aan het cadeau.

De volgende ochtend lopen Fien en Sara voor schooltijd naar het huis van Nina.

‘Spannend,’ zegt Sara. ‘Het is een soort geheime missie.’

Fien kijkt op haar horloge. ‘Het is bijna half negen,’ zegt ze. ‘Ze zullen nu heus wel wakker zijn. We moeten dus goed opletten. Ze mogen ons niet zien.’

Voorzichtig sluipen Fien en Sara de voortuin van Nina in. Ze lopen dicht langs de struiken aan het pad. Ze leggen het pak op het stoepje voor de voordeur. Fien drukt vlug op de bel en dan rennen ze zo hard als ze kunnen weg.

‘Kom hier,’ sist Fien. Ze pakt Sara bij haar arm en trekt haar achter een busje.

Sara kan de voordeur net zien vanaf haar schuilplaats. ‘De deur gaat open,’ fluistert ze. ‘Kijk maar.’

Inderdaad. Vanachter het busje zien Fien en Sara dat er een klein meisje in de deuropening staat. Dat moet Nina zijn! Ze kijkt zoekend om zich heen. Dan pakt ze het pakket

op en gaat naar binnen.

Pas na een paar minuten komen Sara en Fien van hun verstopplek.

'Nu kan het wel,' zegt Sara tegen Fien. 'We lopen gewoon langs het huis. Dat valt niet op.'

Zo gewoon mogelijk lopen ze over de stoep langs het huis van Nina.

Sara kijkt vanuit haar ooghoeken naar binnen. 'Ze heeft de jurk aan,' lacht ze. 'Ze zwiert door de kamer!'

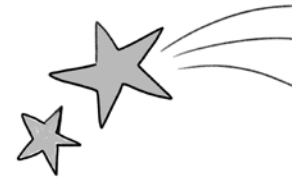
'Yes!' zegt Fien blij.

Opgetogen lopen Fien en Sara door naar school.

'Dat was echt leuk,' zegt Fien vrolijk. 'Ik zou best meer wensen willen vervullen.'

'Dan doen we dat toch?' zegt Sara. 'Er zijn vast meer mensen met een wens.'

Fien blijft plotseling staan. 'Waarom beginnen we niet een geheime wensclub? Als we nu eens...'

Een geheime club

'Mag deze doos op de balie staan?' vraagt Fien aan haar moeder. Ze houdt een mooi versierde schoendoos omhoog. In de deksel zit een gleuf.

Het deksel zit vast aan de doos. Er hangt een slotje aan.

Fiens moeder kijkt verbaasd op van haar werk.

'Het is voor een geheim project,' zegt Sara snel. 'Van school.'

'Ik vind het prima, hoor,' zegt Fiens moeder dan. 'De balie is groot genoeg en de doos ziet er vrolijk uit. Zet hem maar op de hoek.'

'Mooi,' zegt Fien opgewekt. Ze zet de doos naast de grote vaas bloemen op de balie.

Even later lopen Fien en Sara door de bibliotheek.

Ze hebben ieder een grote stapel versierde kaartjes in hun hand.

Voorop staat:

Heb jij een wens?
Voor jezelf of voor een ander?
Schrijf hem op deze kaart.
Vertel je wens aan niemand,
maar doe hem in de Wensbus.
Die staat op de balie van de bieb.
Misschien komt jouw wens dan uit!
Groetjes van De Wensclub

Fien en Sara verstoppen de kaartjes in de boekenkasten. Een kaartje in een boek over piramides, een kaartje in een sprookjesboek, een kaartje tussen de prentenboeken...

Ook op de afdeling voor volwassenen verstoppen ze een paar kaartjes.

'Spannend,' zegt Fien. 'Ik hoop dat er snel iets in de Wensbus komt!'

De volgende dag rennen Fien en Sara zo snel als ze kunnen naar de biebox.

Fien pakt de Wensbus van de balie en schudt er zacht mee. 'Er zit iets in!' sist ze tegen Sara. Ze haalt het sleuteltje uit haar zak en maakt het slotje open.

Pas als ze zeker weet dat niemand kijkt, tilt ze het deksel van de doos. Er zit een kaartje in. Nieuwsgierig pakt Fien het eruit.

'Wij gaan naar het kletshuisje,' zegt Fien tegen haar moeder, die net aan komt lopen.

Naam: Roos

Leeftijd: 6 jaar

Adres: Groeneweg 313

Schrijf hier de wens:

Mijn wens is dat ik een poes krijg.

Maar ik mag geen poes, want

daar gaat papa van niezen.

‘Wat een pech,’ zegt Sara als ze het kaartje heeft voorgelezen. ‘De vader van Roos is zeker allergisch.’

Fien kijkt naar het kaartje. Ze denkt aan Pippi, de liefste en zachtste poes ter wereld! Toen Fien zes werd, kreeg ze haar voor haar verjaardag. Toen was ze nog maar een kitten. ‘Ik snap best dat Roos een poes wil,’ zegt ze. ‘Maar wij kunnen er natuurlijk niet voor zorgen dat Roos’ vader niet meer allergisch is!’

Even blijft het stil.

‘Wat een moeilijke wens,’ zegt Sara sip.

‘We stoppen het kaartje gewoon terug in de doos,’ zegt Fien. ‘Over een paar dagen kijken we weer. Dan zit er misschien een makkelijker wens in.’

‘Wij gaan naar huis,’ zegt Fien even later tegen haar moeder.

‘Goed hoor,’ zegt Fiens moeder. ‘Zeg maar tegen papa dat ik rond half zes thuis ben.’

Een kwartiertje later zijn Fien en Sara bij het huis van Fien. Pippi staat al voor de deur te wachten. Ze wrijft met haar kopje langs Fiens been.

Fien bukt om haar te aaien, maar dan steekt ze haar neus in de lucht. ‘Wat ruik ik?’

‘Appeltaart!’ klinkt de stem van Fiens vader vanuit de keuken. ‘Die kwam de buurvrouw net brengen omdat ik haar heg gesnoeid heb. Lief, hè? Hij is nog een beetje warm. Willen jullie een stukje?’

‘Lekker,’ zeggen Fien en Sara in koor.

‘Vraag even of Mees ook wil,’ zegt Fiens vader. ‘Hij zit op zijn kamer.’

Fien springt al op. ‘Mees?!’ roept ze onderaan de trap. ‘Kom je appeltaart eten?’

‘Ik hoef niet,’ brult Mees terug.

Verbaasd loopt Fien weer naar de keuken. ‘Hij wil niet.’

‘Vreemd,’ zegt Fiens vader. ‘Normaal is hij gek op taart.’

Fien haalt haar schouders op. ‘Misschien komt hij zo nog.’

Na het taart eten lopen Fien en Sara naar boven.

‘Wat is jouw kamer toch netjes,’ zegt Sara. Ze kijkt om zich heen. ‘Bij mij is het altijd een puinhoop.’

Fien grinnikt. Het is echt waar. Op Sara’s kamer is de vloer nooit leeg. Overal liggen rommeltjes en prullen. Maar dat vindt Fien juist wel leuk. Er is altijd genoeg te zien op Sara’s kamer.

‘Zelfs al jouw boeken staan recht!’ zegt Sara bewonderend.

Fien kijkt naar de boekenkast. ‘Ik hou gewoon van netjes. Heel anders dan mijn broertje... De kamer van Mees lijkt soms net een vuilnisbelt. Hij verzamelt er van alles.’

‘Hoe gaat het eigenlijk met zijn wandelende takken?’ vraagt Sara.

‘Ontsnapt!’ Fien rolt met haar ogen. ‘Omdat hij het deksel niet goed op de bak had gedaan. We hebben ze niet meer gevonden. Ik word gek van die enge beesten van hem. Weet je nog dat hij een pad had gevangen? Die wilde hij toen in zijn nachtkastje laten wonen! Of die keer dat hij naaktslakken ging kweken in een oude schoendoos? Ik ben altijd bang dat die griezels van hem op mijn kamer komen.’ Er loopt een rilling over haar rug.

‘Toch ben ik best jaloers,’ zegt Sara met een zucht. ‘Ik had ook wel een broertje of een zusje willen hebben.’

Fien knikt. Dat snapt ze! Ze moppert vaak over Mees, maar dat is meer voor de grap. ‘Maar jij hebt weer twee vaders,’ zegt ze met een knipoog. ‘Dat is ook bijzonder.’

Sara lacht. ‘Dat is waar. Soms is het onhandig. Als ik “papa” roep, kijken ze allebei op! Daarom noem ik ze gewoon bij hun voornaam.’

Bam! Plotseling klinkt er een harde klap.

Fien en Sara schrikken op.

‘Wat was dat?’ Sara kijkt om zich heen.

‘Het kwam uit de kamer van Mees.’ Fien springt overeind. Ze loopt met grote stappen naar de kamer van haar broertje.

Sara rent achter haar aan.

‘Wat doe je?’ vraagt Fien.

‘Niets,’ klinkt de stem van Mees.

Fien duwt de deur open.

Mees ligt op de grond. Hij kreunt. Een blauwe bal rolt door de kamer.

‘Ben je gevallen?’ vraagt Sara verbaasd.

Maar dan ziet Fien het boek dat opengeslagen op de grond ligt. *Hoe word ik een clown?* staat er bovenaan de pagina. Er staat een plaatje van een clown bij. Die staat op één been boven op een grote bal.

Fien pakt het boek op en bekijkt de voorkant. ‘*Het circus-handboek*,’ leest ze hardop voor. ‘Probeerde je een clown te worden?’

Sara proest het uit.

‘Binnenkort is de juf jarig,’ mompelt Mees. ‘Dan mogen alle kinderen optreden. Maar het hoeft al niet meer.’

Fien grinnikt. ‘Doe gewoon een goocheltruc. Dan val je tenminste niet.’

Maar Mees schudt zijn hoofd. Hij wrijft met een pijnlijk gezicht over zijn billen. ‘Neem dat boek maar mee. Jullie gaan toch vaak naar de bieb? Leveren jullie het maar in. Ik hoef dat boek niet meer te zien.’

‘Goed hoor,’ zeg Fien. ‘Wij leveren het boek wel voor je in.’ Ze kijkt om zich heen. De hele kamer ligt vol rommel. Naast het bed liggen stripboeken, knuffels en een paar oude sokken... ‘Hé,’ roept Fien dan. ‘Dus *hier* ligt mijn jojo.’ Ze graait een rode jojo van Mees’ bureau. ‘Die was ik al kwijt.’

Mees haalt zijn schouders op. ‘Ik had hem gewoon even geleend,’ mompelt hij.

Even later zitten Sara en Fien weer op Fiens bed.

Fien rolt haar jojo op en neer. ‘Wil je nog steeds een broertje?’ vraagt ze. ‘Stop dan ook een kaartje in de Wensbus. Dan mag je Mees wel een tijdje lenen!’

Net echt

Als de volgende dag de school uit is, lopen Fien en Sara door de winkelstraat. Het is niet de snelste weg naar huis, maar wel de leukste.

Bij het speelgoedwinkeltje op de hoek blijven ze staan.

‘Kijk, wat een mooi poppenhuis,’ zegt Sara. ‘Zoiets heeft mijn nichtje ook.’

Maar Fien kijkt niet naar het poppenhuis. ‘O, wat schattig! Die poes ligt lekker in de zon te slapen.’

Ze wijst naar een kleine, witte poes die opgekruld op een plank in de etalage ligt.

Sara begint te lachen. ‘Die is niet echt. Kijk maar, er staat een bordje bij. *Kan echt lopen, spinnen én mauwen. Test hem in de winkel!*’

Fien knippert verbaasd met haar ogen. ‘Hij lijkt wel echt!’ Ze kijkt nog eens goed. ‘Dat is de oplossing!’ roept ze dan uit. ‘Voor zó’n poes is de vader van Roos niet allergisch!’

Sara duwt tegen de deur van de winkel. Er rinkelt een belletje als ze naar binnen stappen.

Op een tafeltje midden in de winkel ligt een slapende poes. Het is dezelfde als uit de etalage, alleen heeft deze grijze vlekjes.

‘Pak hem maar,’ zegt de mevrouw van de winkel, die net

een doos knickers opruimt in kleine mandjes.

Nieuwsgierig pakt Sara de poes op.

Het poesje begint meteen te spinnen. Zijn kopje beweegt heen en weer, en zijn snorharen trillen. 'Miauw!' klinkt het.

'Net echt, hè?' zegt de winkelmevrouw. 'Je kunt hem zelfs kunstjes leren. Maar dat staat allemaal in het boekje dat erbij hoort.'

Fien zet het poesje op de tafel. Met kleine stapjes loopt hij naar voren.

'Dit zou Roos geweldig vinden,' zegt Sara zacht.

'Hoe duur is deze poes?' vraagt Fien aan de winkelmvrouw.

'Vijfendertig euro.' De mevrouw glimlacht vriendelijk en dan gaat ze verder met opruimen.

Teleurgesteld kijken Sara en Fien elkaar aan.

'Dat wordt dus niets,' zegt Sara met een zucht.

Sara en Fien lopen langzaam weer naar de uitgang.

'Wacht, ik geef jullie nog een kleurplaat mee,' zegt de mevrouw. Ze pakt een paar vellen van een stapeltje papier dat op de toonbank ligt. 'Voor ieder van jullie een. Het is een kleurwedstrijd, omdat onze winkel tien jaar bestaat. Je kunt er leuke prijzen mee winnen.'

'Dank u wel,' zegt Fien. Ze pakt de velletjes aan. 'Tot ziens!'

Buiten gaan Fien en Sara even op een bankje zitten.

Fien kijkt naar de kleurplaat. Ze ziet planken vol speelgoed. Poppen, auto's, spelletjes, dozen blokken...

'Wat kun je eigenlijk winnen?' vraagt Sara.

Fien draait de kleurplaat om. Ze leest wat erop staat. 'Er zijn tien prijzen. Een pop, een bal, een spelletje, een zak

knickers... En de hoofdprijs is een cadeaubon van vijftig euro.'

Sara en Fien kijken elkaar aan.

'Wacht eens...'

'Dát is het!' juicht Sara. 'We doen mee met de kleurwedstrijd! Als we winnen, kunnen we de poes kopen voor Roos!'

Fien knikt. 'We moeten gewoon supererg ons best doen. Ik ga vanmiddag meteen beginnen.'

'Wat ben je aan het doen?' vraagt Sara als ze die middag thuis komt.

Haar vader Gerben staat met een beteuterd gezicht naast de bank. Hij wrijft over zijn pols.

Op de grond ligt een gebroken mok. En op de gebloemde muur naast de bank zit een grote, bruine vlek.

'Ik struikelde over mijn schoenen.' Gerben wijst naar de twee sportschoenen die slordig naast de bank liggen. 'Mijn beker koffie vloog tegen de muur.' Hij kreunt. 'Nét nu Rob vorige week de muren opnieuw heeft behangen. Hij zal er vast niet blij mee zijn. Ik hoor het hem al zeggen... "Ruim je schoenen dan ook eens op."'

Sara grinnikt. Zo klinkt Gerben precies als Rob! 'Misschien kun je de vlek nog wegpoetsen?'

'Het valt te proberen.' Gerben loopt naar de keuken en komt terug terug met een nat doekje. Hoopvol veegt hij over de bruine vlek. Maar het wordt alleen maar erger. Het lijkt zelfs of de vlek groter wordt.

'Is er niet nog wat behang over?'

Gerben schudt zijn hoofd. 'Het waren zelfs de laatste rollen

behang in de winkel. De mevrouw achter de kassa zei het nog. We mochten geen foutjes maken met behangen. Want ze kon de rollen niet meer bestellen. En alles is op gegaan! Het paste precies.'

'Hm...' Sara denkt even na. 'We kunnen er ook geen kast voor schuiven. Dan past de bank daar niet meer. Maar wacht eens... Weet je nog toen ik die vlek op mijn jurk had? Die ging er ook niet meer uit.'

'Die vlek op je witte jurk?' herinnert Gerben zich. 'Daar heeft Rob een bloemetje op genaaid.'

'Dat kunnen wij ook doen,' zegt Sara. 'We hangen er gewoon iets overheen. Ik weet wel wat...'

Die avond zit Sara met haar vaders aan tafel.

Gerben schept de borden vol spaghetti.

Rob vertelt intussen over zijn werk. Er was een nieuwe klant in zijn kapsalon. Een vrouw had thuis haar haren geverfd. Maar dat was niet goed gegaan. Haar haren werden niet blond, maar knaloranje. 'Ze was net een wortel,' vertelt Rob lachend.

'En toen?' vraagt Sara nieuwsgierig.

'Het duurde lang om het goed te krijgen. Ze zat uren in de stoel. Maar uiteindelijk kwam het toch in orde. We hebben er een normale kleur van gemaakt. Een soort grijsbruin. Het was natuurlijk niet wat ze wilde, maar alles was beter dan die gekke kleur.'

'Ja,' zegt Gerben, maar hij luistert niet echt. Hij kijkt alsmaar over Robs schouder naar het hoekje naast de bank. Rob heeft het nog niet gezien...

'Waar kijk je toch steeds naar?' vraagt Rob. Hij draait zich om. 'Wat is dat?' Hij schuift zijn stoel naar achteren en staat op. Hij loopt naar de muur. 'Nou, jongens...' zegt hij dan ontroerd. 'Wat ontzettend lief!'

Want op de gebloemde muur naast de bank hangt nu een schilderij. Het is een tekening vol vrolijke hartjes, en er is een mooie foto van Gerben en Sara bij geplakt.

Voor Rob. Omdat we van je houden! staat er in kleurige letters bij.

'Wat een mooi schilderij,' zegt Rob. Hij doet een stapje naar achteren. 'Maar... het hangt wel een beetje op een gekke plek. Ik ga hem toch iets hoger hangen.' Hij steekt zijn handen al uit.

'Néé!' roepen Gerben en Sara in koor.

'Hij hangt juist precies goed,' zegt Sara vlug. 'Kijk maar. Als je op de bank zit, kun je hem goed zien.'

'Dat is waar,' zegt Rob. 'Dan laten we hem zo hangen.'

Sara verbergt een lachje en Gerben knipoogt naar haar. Dat hebben ze mooi opgelost!

Fatima helpt mee

Sara en Fien zijn al vroeg op het schoolplein.

Fien doet haar rugzak open en haalt er een opgerold vel papier uit. Voorzichtig rolt ze hem uit. 'Dit is die van mij.' Fien geeft hem aan Sara.

Sara bekijkt de kleurplaat. 'Mooi,' zegt ze beleefd.

Fien bijt op haar lip. 'Ja...' zegt ze. 'Maar ik weet niet of hij mooi genoeg is. Er doen vast superveel kinderen mee met de kleurwedstrijd! Hoe is die van jou?'

Sara zucht. Ze geeft de kleurplaat van Fien terug. Dan laat ze haar eigen tas van haar rug glijden. Ze doet de rits open en trekt haar kleurplaat tevoorschijn. 'Mijn stiften waren eigenlijk een beetje op,' zegt ze. 'Alleen blauw en rood deden het echt goed. En er zit ook een vlek op. Er zat chocopasta op mijn hand.'

'Hm...' zegt Fien. 'We leveren ze maar gewoon in...'

'Wat hebben jullie daar?' Fatima verschijnt naast Sara en Fien. 'Kleurplaten,' zegt Fien. 'Er is een kleurwedstrijd van de speelgoedwinkel.'

'Echt waar?' vraagt Fatima. 'Kan ik ook nog meedoen?'

Sara en Fien kijken elkaar aan.

Fiens ogen worden groot. 'Jij kunt heel goed kleuren,' zegt ze tegen Fatima.

Fatima lacht verlegen. 'Nou, ik hou wel van kleuren...'

'Ja, jouw tekeningen en kleurplaten zijn altijd het mooist van de klas,' zegt Sara. Ze kijkt naar Fien. 'Misschien...?'

Fien snapt meteen wat Sara wil zeggen. 'Misschien wil je ons wel helpen,' zegt Fien dan. 'Wij willen meedoen met de kleurwedstrijd. We proberen te winnen. De hoofdprijs is een cadeaubon. Daar willen we een cadeau van kopen. Niet voor onszelf, maar voor een ander kind.'

Fatima kijkt verbaasd van Fien naar Sara. 'Voor wie dan?'

Fien doet haar mond al open om het uit te leggen. Maar dan gaat de schoolbel.

'Ga anders vanmiddag met ons mee naar de bieb,' zegt Sara. 'Dan vertellen we je alles!'

'Een wensclub?' vraagt Fatima verbaasd. 'Dat klinkt leuk. Maar wat is het eigenlijk?'

Fien en Sara zitten tegenover Fatima in het kletshuisje in de bibliotheek. De Wensbus staat tussen hen in op tafel.

'Wij vervullen wensen van mensen,' zegt Sara. 'In het geheim. Het begon met de wens van Nina.' Ze vertelt over het gevonden vriendenboekje, en ook over de prinsessenjurk en het geheimzinnige pakketje voor Nina's deur.

'We willen nog veel meer wensen vervullen,' zegt Fien. 'Daarom hebben we De Wensclub opgericht. We hebben kaartjes in de bieb verstopt. Daar kunnen mensen hun wens op schrijven. Daarna kunnen ze hun kaartje in de Wensbus stoppen. En wij gaan de wens dan vervullen.'

'Wat leuk!' roept Fatima uit. 'En hoeveel wensen hebben jullie al vervuld?'